

ПРАВО НА НАКНАДУ ЗА ИСХРАНУ У ТОКУ РАДА И РЕГРЕС ЗА КОРИШЋЕЊЕ ГОДИШЊЕГ ОДМОРА

Коефицијент плате за запослене у јавним предузећима или установама које су основане у области физичке културе садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора.

Из образложења:

Чланом 1. Закона о јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 24/91... 83/14) прописано је да се јавном службом у смислу овог закона сматрају установе, предузећа и други облици организовања утврђених законом, који обављају делатности, односно послове којима се обезбеђује остваривање права грађана, односно задовољавање потребе грађана и организација, као и остваривање и другог законом утврђеног интереса у одређеним областима.

Ради обезбеђивања остваривања права утврђених законом и остваривања другог законом утврђеног интереса у области образовања, науке, културе, физичке културе, ученичког и студентског стандарда, здравствене заштите, социјалне заштите, друштвене бриге о деци, социјалног осигурања, здравствене заштите животиња, према члану 3. тог закона, оснивају се установе.

Установе, предузећа и други облици организовања за обављање делатности, односно послова из члана 3. истог закона могу оснивати, према члану 4. тог закона: Република, аутономна покрајина и локална самоуправа.

Чланом 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01... 21/16 и др.) прописано је, између осталог, да се тим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике, аутономне покрајине или јединице локалне самоуправе.

Одредбом члана 4. став 2. истог закона прописано је да коефицијент плате садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора.

Општи колективни уговор на који се вештак у налазу и мишљењу позива престао је да важи, а одредбе о висини накнада и методологија обрачуна накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора никада нису ступиле на снагу јер није закључен Анекс 3. уговора, збогизостанкасоцијалногдијалогаизмеђупредставникапослодаваца и синдиката.

Посебан колективни уговор за јавна предузећа и установе физичке културе није закључен.

Решењем Уставног суда, I Уз број 160/2012 од 20. јуна 2013. године, одбачен је захтев за оцењивање уставности одредбе члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама. Из садржине образложења произилази закључак да Уставни суд сматра да је ствар опредељења законодавца да ли ће прописати да се накнада за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора обрачунава и исплаћује као посебна накнада или ће накнаде које по основу рада припадају сваком запосленом бити исказане као саставни део коефицијента за сваког запосленог. У том смислу Уставни суд указује да није надлежан за оцену целисходности номотехничког обликовања законских решења, сагласно одредбама члана 167. Устава.

Правилником о раду предметног послодавца, који је био на снази до 30. јула 2015. године, одредбом члана 43. став 1. тач. 4) и 5), било је прописано да запослени има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора. Висина накнаде и методологија обрачуна нису били прописани.

Важећим Правилником о раду предметног послодавца, одредбом члана 88. став 1. тач. 5) и 6), прописано је да запослени има право на накнаду за исхрану у току рада, у складу са законом, и регрес за коришћење годишњег одмора. Висина накнаде и методологија обрачуна нису били прописани.

Важећим Правилником о раду предметног послодавца, одредбом члана 88. став 1. тач. 5) и 6), прописано је да запослени има право на накнаду за исхрану у току рада, у складу са законом, и регрес за коришћење годишњег одмора. Чланом 88. став 2. Правилника прописана је обавеза директора Установе да донесе одлуку о висини регреса у новцу, која је саставни део Правилника, али та одлука до данас није донета.

У идентичној правној ситуацији Уставни суд је, у Одлуци Уж број 6677/2011 од 21. марта 2012. године, изразио правни став да не постоји основ ни у општем ни у посебним прописима за остваривање права подносиоца на накнаду за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора у утуженом периоду, пошто нема инструмената за њихову конкретну реализацију. **(Правни став усвојен на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 12. марта 2019)**